

ligesom jeg heller ikke veed, om Regjeringen ønsker at afvente Sagens videre Gang for at kunne conferere med det Udvalg, som muligens maatte blive nedsat; men i ethvert Tilfælde troer jeg, at der ved en yderligere Behandling vil kunne vindes Noget til en klarere Opfattelse af det vigtige Spørgsmaal, der her foresligger.

B. Christensen: Det Forslag til en Communallov, der i dette Dieblik foreligger, er i den Grad modsat det, jeg tillod mig under den forrige Session at indbringe, at det ganske vist er med en stor Interesse, jeg skal følge dets Skjæbne her i Forsamlingen. Mod mit Forslag blev blandt Andet yttret, at den eneste Maade, hvorpaa det kunde blive antageligt, vilde være ved at sætte t. Ex. et „Ikke“ der, hvor dette Ord ikke fandtes, og at stryge det, hvor det fandtes. Jeg veed nu ikke, hvorvidt det Forslag, den ærede Forslagsstiller har bragt tilfæde, vil være velkomment og vise sig brugbart for den Majoritet, der forkastede mit; men det veed jeg, at det, som sagi, i alt Væsentligt er stik imod de Anskuelser og de Principer, der efter min Overbeviisning bør følges, naar man vil bygge en Communeordning, der virkelig skal passe til den Forsatning, vor Grundlov har skænket os. Væser man det foreliggende Forslag, da har man — idetsmindste er det gaaet mig saaledes — ondt ved at gjøre sig Rede for, om dets Ophvielse til Lov vilde være et Fremskridt eller en Tilbagegang; men hvad man ikke maa tabe af Sigte, er, at Trangen til en ny Ordning af disse Forhold er saa uafviselig, at man maa gjøre det til en Samvittighedsag, at forsøge det Yderste, for at faae noget Taaeligt frem. Jeg nægter nu ikke, at jeg maa holde for, at naar man vil reformere vort Communevæsen, uden at gaae over til et nyt og andet System end det hidtilværende, vilde man have gjort vel i at følge den Vej, som den næstforegaaende Indenrigsminister ifølge Ordene i det Commisforium, han i sin Tid udsærdigede, angav, nemlig at indskrænke sig til en Omordning af Balgvæsenet og Communeraadenes Competence (Hør!). Jeg skal imidlertid være den Sidste, der skal dadle den ærede Forslagsstiller, fordi han har søgt at gribe og løse Opgaven i sin

Heelhed; jeg skal endogfaa takke ham derfor, thi han har derved deels skaffet denne vigtige Sag en ny Belysning, deels vist, at der idetsmindste ligger ham Magt paa at indløse det Ord, som det paalaa Ministeriet at indløse; thi jeg har forstaaet ham saaledes, som om det væsentligt er i hans nylig havte Stilling som Indenrigsminister, han har fundet Noget, der nærmede sig en Forpligtelse til at komme frem med dette Lovforslag, og ganske vist maa det være en Forpligtelse for Ministeriet ret snart at løse den Opgave, den ærede Forslagsstiller her søger at løse. Ganske vist kan der ikke være nogen Tvivl om, at den nye Communeordning staaer i den nøieste og uafviseligste Forbindelse med vor hele Udvikling, staaer i den nøieste og uafviseligste Forbindelse t. Ex. med den Lov, som den ærede Indenrigsminister nylig har forelagt angaaende Udstykning og Sammenlægning, staaer i den nøieste Forbindelse med den Reform, vi ved Privatmands Forslag for Tiden søge at løse, nemlig Fæstelosningen, — ganske vist, siger jeg, fortjener derfor den ærede Forslagsstiller en Aerkjendelse af, at han ikke har ladet sig affrække fra at komme frem med sit Forslag, og jeg skal heller ikke tillade mig — det skal ikke et Dieblik falde mig ind — at forsøge paa at følge det Exempel, som Majoriteten i denne Sag gav ifjor, nemlig at modsætte mig en yderligere Behandling af Sagen, fordi jeg er af en stik anden Anskuelse end den ærede Forslagsstiller. Jeg troer, at saadant efter vore Forhold er en Feil, og at det især bliver en Feil, naar man seer hen til, at det ingenlunde er uden Exempel, at Forslag næsten ikke kunne gjenkjendes, naar de komme frem her i Salen efter at være blevne behandlede i en Comitee (Hør!). Jeg skal derfor, som antydet, baade villig og gjerne bidrage Mit til, at denne Sag behandles paa de følgende Stadier, at der gjøres alle de Forsøg, der blot kunne gjøres, for at bringe noget Taaeligt ud af den, og jeg skal derfor heller ikke i dette Dieblik gjøre Andet end antyde, at jeg maa betragte dette Forslag som grundvæsentlig forskjelligt fra det, hvorpaa jeg antager en Commune-Udvikling her i Danmark maatte bygges. Jeg seer i dette Forslag en